

Outi Kallas

NARSKUPELI

*Omistettu isälleni Kaille.
Kiitos. Ihan kaikesta.*

Narskupeli

© Outi Kallas

Ulkoasu: R. Penttinen
Kannen kuvassa: Tiina Meriluoto
Kustantaja: Mediapinta, 2010

ISBN 978-952-235-249-1

1.

*...”Istun puiston penkillä joka valtion omaa on
Mullon rakkauden väriset housut ja paita hihatton
Ja kuluneet kulmahampaat loput kynsistä syö
Ja tuo perkeleen pohjoistuuli huulet siniseksi lyö
Tahdoin olla eduksesi sinun tähtes vain
Aino Aino Aino
Luulin tulleeni aikuiseksi ja sulta apua hain
Aino Aino Aino
Kello on paljon olet liikaa myöhässä taas
etsin turvaa ympäriltä ja puluista lohduttajaa.
Aino Aino Aino
Aino Aino Aino
Aino Aino Aino
Aino Aino Aino”...*

Dingon musiikki täytti koko pienen yksión kun Aino kuunteli lempiyhtyeensä ehdottomasti parasta kappaletta. Maija oli joutunut iltavuoroon mutta lupasi liittyä Ainon seuraan välittömästi kun sairaalan vuoro vaihtuisi.

Aino oli tullut tapaamaan lapsuudenystävänsä loman ajaksi. Opiskelut pääkaupunkiseudulla olivat loppusuoralla ja tämä pääsiäismatka olikin varmasti viimeinen minkä Aino teki junalla opiskelijalippuhintaan. Edessä olisi muutaman viikon loppurutistukset ja sitten koittaisi joko pitkänjähmeä

työn etsiminen tai hyvällä tuurilla palkoille saattoi päästä jo syksyllä. Erikoistuneista opettajista oli pienillä paikkakunnilla pulaa, eikä Ainoa sitonut pääkaupunkiseudulle mikään, ei sen enempää mies kuin muutkaan suhteet. Juuret olivat lapsisa ja sielu ei sitä omaa paikkaansa ollut vielä löytänytkään.

Tätä pääsiäistä ei ollut suunniteltu todellakaan kärsimysnäytelmäksi ja ristiä Aino ajatteli kantaa ainoastaan kaulaansa. Viimeistään siinä vaiheessa kun Maija liittyisi seuraan, alkaisi julmettu virpominen pitkin yökerhon seinustoja ja tanssilattian reunoja. Muna mulle tauti sulle- hokemalla oli irronnut ennenkin, milloin parempaa, milloin suorastaan uskomattoman hyvää. Yllätysmunia ei ollut kohdalle osunut kuin ainoastaan kerran ja sekin Maijalle. Klamydian seurana asusteli pitkään vittumainen visvasyyli ja evääksi kaupanpäälle seurasivat helvetinmoiset nuhteet lääkäriltä. Mitä se oikeastaan sille kuului miten kukakin makaa tai petaa. Penisilliiniä kouraan ja hyvää viikonloppua.

Yksin liikkeelle lähteminen oli Ainon mielestä mukavaa. Totta kai Maijan kanssa valmistautuminen oli ihan jees mutta pelkästään itsensä kanssa kapakkaan saapumisessa oli jonkinlaista voimallista hohtoa. Sai tuntea katseet ja melkein kuulla miesten keskinäiset kuiskailut kun he yrittivät kilvan arvaila itsekseen kulkevan naaraan tarinaa. Myös muiden naisten närkästyntä tuhahtelu ja välittömästi alkava vertailu oman ulkonäön ja yksin liikkuvan kaunottaren välillä kohotti mukavasti jo valmiiksi korkealla olevaa itsetuntoa.

Sillä kaunis, suorastaan jumalainen Aino oli jopa omasta mielestään. Ei ryppyä eikä tahraa ollut Luoja naiseen asettanut luomisvaiheessa. Tosin vähiin olivat jääneet myös laaksot ja kukkulat mutta niitä Aino ei kaivannutkaan. Mieluummin merenneitomaisen solakka ja notkea kuin emakkoon verrattavissa oleva rynnäsmötkylä tai siilitukkainen feministilesbo. Vaikka ei Ainolla lepakkoja vastaan mitään ollut. Päinvastoin. Yhtäläillä Aino nautti naisten päiden kääntämisestä. Kaikissa

ihmisissä hän oli yhtäläillä biseksuaalinen puoli niin kuin heterotautikin. Ainoastaan lapsiin sekautujia Aino ei ymmärtänyt. Se oli pervoa, ehkä sairaampaa kuin mikään muu.

Yökerhon tanssiali oli vielä melko tyhjä kun Aino keinahdelti paikalle korkeissa koroissaan ja juuri ja juuri vesirajan peittävässä mekossaan. Vaikka ulkona oli vielä kylmä ja maa lumen sekä jään peittämä, oli Aino kuitenkin valinnut vaatteensa mahdollisimman iskukuntoisesta valikoimasta. Pitkä villakangastakki kyllä piti lämpimänä ulkona ja sisällä patterit toivottavasti kuumentisivat tarjonnasta tai jos ei siitä niin tanssin kautta ainakin.

Aino istui pöytään tanssilattian lähelle. Siinä pöydässä he olivat Maijan kanssa notkuneet useamman kerran ja koskaan ei kummankaan ollut tarvinnut lähteä yksin kotimatalle.

– Anteeksi mutta voitko auttaa? Mulla on Venäjältä pari rikasta miestä seurana ja naiset korkkasi. Paljonko veloitat jos otat tuon vanhemman? Tuo nuorempi varmaan pärjää itsekkin? Ei tarvitse loppuun asti mennä jos et halua, kunhan seuraksi tulet. Vaikka kyllä mulla on varmaan maksaa koko yöstäkin.

Komea mies. Nuori. Tummat silmät ja hieman laineille kaartuva ruskea tukka. Ei liian pitkä muttei ihan lyhytkään. Voimakas. Ei tatuointeja ja vaatteet huolella valittu. Ei sormusta. Kiinnostava kaikin puolin. Aino ei häkelly miehen sanoista. Ei ole ensimmäinen kerta kun joku luulee häntä maksulliseksi naiseksi. Niin käy helposti Etelä-Suomessa jos liikkuu yksin ja ylväästi. Tämä oli kuitenkin ensimmäinen kerta täällä takahikiällä, Lapin perukoilla. Näillä seuduilla harvemmin kellään oli rahaa mokomaan. Seksiä oli totuttu saamaan ilmaiseksi ja ruokaa maksusta.

– Paljonko pitää maksaa että saan viihdyttää sinua? Vanhat venäläiset eivät mua kauheasti jaksaa kiinnostaa mutta tuollaisen lappalaisen voisin ottaa. Käykö luottokortti?

Aino katsoi miestä ilkikurisesti ja toisaalta houkuttelevasti. Jos miehessä olisi yhtään huumoriukon vikaa, kuten yleensä

sä tämän perukan ihmisillä oli, juttu alkaisi kehittyä Ainon toivomaan suuntaan.

– Älä nyt. Anteeksi. Kun en tunne sua eikä täällä yleensä käy noin upeita naisia ainakaan yksin. Paitsi tuolta rajan takaa. Vaikka et sä kyllä yhtään niiltä näytä. Olet sellainen freesi, vai mikä se sana on. Ne ovat sellaisia suttuisia. Sellaisia käytetyn näköisiä.

Mies häkeltyi ja alkoi toistaa lauseitaan epämääräisessä järjestyksessä. Kehon kieli kuitenkin kertoi että Aino kiinnosti muutenkin kuin juttuseurana. Eikä Ainolla ollut mitään sitä vastaan. Ehkä tässä oli juuri se ihminen mitä Aino oli jo pitkään etsinyt. Tavallinen mies. Ei mikään taiteilija tai tyhjäntoimittaja. Normaali, työtätekevä ja heterosuuntautunut, komea uros. Uskollinen ja ennen kaikkea vapaa. Jos taas ei niin ehkä kuitenkin hetken huvi kelpaisi kummallekin osapuolelle.

– Ennen kuin tukehdut noihin sellainen -sanoihiisi, voisit vaikka tarjota drinkin. Jotakin vihreää. Pillillä. Vai oletko liikkeellä tuon venäläisen ystäväsi tai vaimosi rahoilla?

– Kyllä mulla on ihan kunnon työpaikka ja oma tili. Vaimokin on vasta etsinnässä. Jos millään voisit siirtyä tuonne meidän pöytään kun meni nyt tämä seuralaishankinta hieman metsään. Vai olisiko sulla ketään ystävää joka voisi jelpata?

– Mun ystäväni on tulossa ja saattaisi vaikka suostuakin. Rahaa älä mene kuitenkaan tarjoamaan. Me kun on totuttu antamaan ihan ilmaiseksi. Ja saamaan kans.

Ilta muodostui mukavaksi. Maijan saapuessa seurue oli jo hienosti humalassa ja sellainen seura kelpasi Maijallekin. Venäläinen vanhus osoittautui herrasmieheksi eikä lopulta ollut vailta muuta kuin kaunista seuraa. Aino taas huomasi olevansa sydänjuuriaan myöten ihastunut Mikaan. Hiljaisina aamuyön tunteina mies oli kertonut olevansa vapaa ja avoin, valmis sitoutumaan. Aino kertoi asuvansa muualla mutta oli valmis elämänmuutokseen. Paikkakunnan vaihtoon ja rakkauteen.

2.

– Hullu. Sä olet tavannut sen kaksi viikkoa sitten ja nyt olet valmis muuttamaan tänne. Ethän sä tiedä siitä mitään. Siellä sulla on koko elämä. Sosiaaliset verkostot, opiskelut ja kiva kämppä. Meinaatko oikeasti heittää sen kaiken menemään jonkun pääsiäismunan takia?

Maija oli saarnannut Ainolle puhelimesta samasta aiheesta tunnin. Ainon irtisanoutuminen asunnosta ja koko entisestä elämästään hirvitti Maijaa suunnattomasti. Mika ei ollut heittänyt Maijassa kuin ainoastaan kylmiä väristyksiä. Mies osasi puhua ja varmasti pussatakin mutta jonkinlainen sisäänrakennettu ylimielisyys siitä oli paistanut kilometrin päähän. Kylmä katse ja ylösnostettu leuka, ne olivat Maijan mieleen piirtyneet, eikä Ainon ihastuminen mokomaan saanut muuta kuin hälytyskellot soimaan. Lisäksi Maija oli muistanut että Mika oli hänelle ennestään tuttu. Mieleen ei vain ollut jäänyt ihan tarkkaa kuvaa. Jotenkin Mika liittyi yhteiseen kaveripiiriin tai työtuttuihin noin viisi vuotta takaperin. Ehkä sillä ei ollut väliä. Mikasta Maija ei kuitenkaan pitänyt.

– Sä olet vain kateellinen. Oikeasti. Mä en ole koskaan tavannut ketään tuollaista. Mika on hellä ja huomaavainen. Ko-meja ja lempeä. Käy töissä ja haluaa mut luokseen. Lupasi auttaa työpaikan hankinnassakin kun sillä on kuulemma suhteita. Ja opiskelut saan loppuun tämän kesän aikana. Paremmiin kai sieltä töitä saa kun täältä, missä on tuhannesti enemmän haki-joita. Ja kyllä Mika mua elättää jos tiukka paikka tulee eteen.

Se on niin valmis ja avoin. Ihana. Aivan liian hyvä ollakseen totta. Mika ihailee mua ja olo on kuin olisin prinsessa kultaishalla jalustalla. Mulla on käynyt tuuri, tästä tulee varmasti vuosisadan rakkaustarina. Ole onnellinen mun puolesta!

– Vapaa ja avoin. Hanttihommia tekevä nelikymppinen raksamies jonka entinen akka on jättänyt aikoja sitten väkivallan vuoksi ja joka on korviaan myöten veloissa, joita hoitaa sen oma äiti. Aino rakas. Tuo ei pääty hyvin, usko mua. Jää sinne ja jatka elämääsi. Sun on hyvä siellä.

– Ei. Kyllä mä tulen sinne. Jo ensi viikolla. Sitä paitsi Mikan entinen tyttöystävä oli hullu. Huusi ja hakkasi Mikaa pienimmästäkin syystä. Tanssi juovuksissa alasti Mikan työpaikalla ja oksenteli porttikäytäviin. Mika siinä oli uhri. Se että se muija muka jätti Mikan oli vaan Mikan kiltteyttä. Ei viitsinyt tehdä karpäsestä härkästä. Ei Mika sitä lyönyt. Tai jos löi niin se oli itsepuolustusta. Eikä Mika olisi edes kertonut jos sillä olisi jotakin salattavaa. Musta se on nimenomaan rehellisen ja aidon, kaikin puolin terveen ihmisen merkki että kertoo heti kaiken entisistä suhteistaan. Eikä yritä peittää omia sutujaan koska niitä on meillä kaikilla. Mika on ihana. Usko jo. Sitäpaitsi sittenhän me nähdään vaikka joka päivä sun kanssa! Bailataan ja rakastetaan. Kyllä sulle löytyy joku. On Mikalla kavereita. Vihdoinkin alkaa elämä!

– Mun elämässä ei ole mitään vikaa. Tykkään tästä näin. Sitä paitsi sulla on vain Mikan tarina sen entisistä sotkuista. Jospa kysyisit siltä edelliseltä vähän taustoja ennen kuin sängtää miehen kainaloon. Mikä sen entisen nimi oli, kai sä sen olet kuitenkin onkinut selville?

– Mä olen kuule sen verran mustasukkainen luonne että parempi kuin en nimiä kysele. Sama kai se sille on, menneelle asialle. Ja Maija hei. Ethän sä voi koko elämäsi elää satunnaisten suhteiden varassa. Ei tässä iässä enää haalita maitoa tonkka kerrallaan. Kyllä nyt pitää sunkin saada jo oma lehmä. Joku Mika. Sellainen jonka silmissä olet kuningatar. Joka suutelee sun varpaita ja lakaisee jokaisen roskan sun hentojen

jalkojen alta. Se antoi kämppönsä avaimenkin jo mulle. Saan tulla milloin vain. Se on jo mun koti.

– Voi vittu noita sun juttuja. Tervetuloa. Olet mulle rakas. Pelkään vaan sun puolesta kun tuppaa välillä olemaan niin hemmetin naiivi. Kun ettehän te tiedä toisistanne mitään. Kai sä nyt sentään muutat omillesi?

– Mika lupasi että saan muuttaa sen luo ja niin kauan kun ei töitä ole niin se huolehtii kaikesta. Vuokrasta ja sen sellaisista. Kun huolehtisihan se muutenkin niistä. Mä pidän kodin siistinä ja miehen tyytyväisenä. Mä olen niin onnellinen!

– Mun mielestä sua kymmenen vuotta vanhempi duunari, joka käyttäytyy kuin omistaisi puolet maailmasta, ei ole ihan paras vaihtoehto. Eikö tuollaisen nelikymppisen pitäisi jo olla naimisissa ja lapsetkin jo menossa yläasteelle? Hengailee nuorisobaarissa arki-iltana ja ostelee rahalla pillua kavereilleen. Umpisekoa, sanon minä. Sitä paitsi mä olen nähnyt tuon sun Mikas aikaisemminkin, eikä se silloinkaan ole muhun vaikutusta tehnyt kun en jaksa edes muistaa missä mä olen sen nähnyt.

– No kysy siltä jos se sua vaivaa. Jospa sä olet iskenyt siihen silmäsi joskus ja se on antanut sulle pakit. Tai jos se on käynyt ostamassa sun kaupasta vaikka rotanruokaa. Sitä paitsi, Mika omistaa koko maailman. Varsinkin nyt kun sillä on minut.

– Voi Aino sua. Muista kuitenkin aina että mä olen sun ystävä. Niin hyvässä kuin pahassakin.

Maija lopettaa puhelun sekavissa tunnelmissa. Ainin naiivius oli aiemminkin tullut tietyissä asioissa, lähinnä juuri seurustelun suhteen, esiin mutta ei koskaan näin voimakkaana. Aino saattoi ihastua silmittömästi kuljettajaan tunnin liftireisun aikana tai seurata hänelle silmäyksiä heittänyttä miestä läpi Suomen. Joka kerta oli kysymyksessä elämää suurempi rakkaus jonka päättymistä oli itketty tai sitten ei. Yleensä se oli ollut Aino joka oli täysin tunteettomasti pakannut tavaran ja jatkanut matkaansa kohti uusia valloituksia. Ainoa ei

kiinnostanut sen enempää miesten ikä kuin siviilitaustakaan. Naimisissa oleva kuusikymppinen kelpasi yhtä lailla kuin parikymppinen sotilaspoikakin. Pääasia että Aino oli ihailtu ja palvottu. Nyt kuitenkin Mikan kanssa yhteen muuttaminen tuntui liian vakavalta. Maijan mielestä Ainolta puuttui täydellisesti sitoutumis- ja pariutumisvietti, ainakin konkreettisella tasolla. Aino oli kuin lapsi, joka leikki mielellään nukkekodilla, kunnes jotakin muuta ilmaantui eteen. Mika vaikutti samanluonteiselta.

3.

– Siis mikä?

– Kirjahylly. Että mun kirjahylly ei mahdu muuttokuorimaan kokonaisena. Se pitää panna osiksi. Että onhan sulla työkalupakki? Tai on tietenkin, rakasmiehellä.

– Mikä on kirjahylly? Mitä sillä tehdään ja mihin se muka mahtuu? Ei sun tarvitse omia kamoja tuoda, mulla on kaikki mitä tarvitaan.

– Sulla on painonnostopenkki keskellä olohuoneen lattiaa ja lehdet sikin sokin pitkin ruokapöytää. Mä tartten kirjahyllyn mun kirjoille koska niitä on paljon. Sitä paitsi se mahtuu ihan hyvin siihen pitkälle seinälle.

– Mun taidejulisteeet jää sen alle. En suostu.

– Sun taidejulisteeissa on naisia tissit paljaana ja reva levällään. Eikö käynyt mielessä miten paljon ne mua loukkaa? Joka tapauksessa ne otetaan pois kun mä muutun sinne. Joko hyvällä tai pahalla.

– Onkohan sittenkään ihan viisasta että muutetaan yhteen? Mitä jos kuitenkin hommaisit oman kämpän ja katseltaisiin rauhassa että miten tämä suhde kehitty.

Aino ei saanut henkeä. Mika oli jättämässä häntä ennen kuin muuttoautokaan oli kerjennyt pihalle. Suunnaton tuska purkautui Ainon suusta huutona.

– Mikä oikeus sulla on jättää mut? Millä oikeudella sä kiellät mua tuomasta omia kamojani sinne? Mä en suostu sun matoksi. Pidä paskasi.

Kännykkä paiskautuu seinään kovalla voimalla. Akku irttoa ja sim-kortti lentää huoneen kauimmaiseen nurkkaan. Aino istuu lattialle niille sijoilleen ja itkee. Taas mies, joka vain leikkii. Ei halua häntä oikeasti. Aino kokoaa puhelimen. Se toimii vielä, onneksi nykyisin osataan tehdä iskunkestäviä kännyköitä. Tai heitonkestäviä, miten vaan. Mika on soittanut kolme kertaa. Aino ei soita takaisin. Antaa miehen miettiä pahoja sanojaan. Saatanan sika. Pornojulisteita kämppä täynnä. Isoryntäisiä naisia ilman rihman kiertämää. Ainin tulevassa kodissa. Joka aamuko pitäisi herätä vertailemaan itseään niihin kuviin? Miettiä sitä, kiihottuuko Mika Ainosta vai niistä kuvista. Onko Aino pelkkä reikä koska paperi ei kestä paneamista. Ainoastaan painamista. Hetken ajan Ainoa naurattaa vertauskuva mutta sitten taas itkettää. Mikän taideteoksista oli ollut aikaisemminkin riitaa. Heti ensimmäisen yhteisen yön jälkeen Aino oli maininnut asiasta. Mika ei ollut ymmärtänyt että Aino oli tosissaan. Oli vain hokenut että kuvat olivat syntymäpäivälahja rakkailta ystävilta. Naisilta ja miehiltä. Kuinkahan montaa Mika niistäkin akoista oli ehtinyt veivata? Vai veivasikohan vieläkin. Mika piti Ainoa niin rumana että joutui katselemaan seinille kun oli Ainin kanssa. Aino siirtyy peilin eteen ja katsoo itseään tarkasti. Ruma. Läski. Inhottava ameba.

Puhelin soi jälleen. Mika. Aino ei vastaa. Kärsiköön. Mutta kirjahylly lähtee mukaan. Kirjojen vuoksi. Ja julisteiden. Seuraavaan puheluun Aino päättää vastata. Toivottavasti Mika tajuaa pyytää anteeksi. Ehkä se on ymmärtänyt ostaa sormuksen. Kosii jo rautatieasemalla kun Aino viikon päästä hypää junasta. Vuosisadan rakkaustarina.

4.

- Pupuli, Mika.
- Nupukka, Aino.
- Ihana mies.
- Täydellinen nainen.
- Rakastan sua.
- Nälkä.
- Eiku sano se.
- Mikä?
- Että rakastan sua.
- Niin mäkin. Paljonko kello näyttää muuten?
- Kohta puoli kuusi. Kauhean aikaista herätä nyt.
- Töihin on mentävä.
- Ei vielä. Pidä kainalossa hetki.
- Pitäisi oikeasti mennä jo kohta.
- Juodaan kahvit ensin.
- Mä käyn Nesteellä mennessä.
- Juo kotona.
- Mutta kun se on sellainen tapa. Työ ei luista jos ei käy ensin huoltiksella.
- Rakas. Sulla on nyt mut. Ei enää mitään kertakäyttökuppeja.
- Keitätkö?
- Totta kai. Mitäpä en tekisi kuninkaani eteen.
- Hyvin sanottu siellä takana. Tai siis vieressä.
- Sä olet niin ihana.

- Keitä jo. Mä käyn suihkussa sillä aikaa.
- Mua väsyttää.
- Älä silittle enää. Vaikea nousta ja lähteä.
- Nouseeko?
- Aino. Ei nyt. Illalla.
- No kahvia ja pullaa sitten.

Ainon ja Mikan aamut olivat täydellisiä. Ainoa ei häirinnyt vaikka Mika herätti hänet viideltä joka aamu seurakseen. Miehen töihin lähtöä oli taivaallista seurata. Vielä kun se malttaisi olla sääntäilemättä sinne Nesteellensä joka aamu. Olisi nekin hetket Ainonsa kanssa.

Kahvia ja voileipiä. Juuri sellaisia kuin Mika halusi. Miedosti paahdettuna ja kevyesti voideltuna. Juustolla ja kinkulla. Ohuen ohuella, ei sillä paksulla, jossa saattoi olla jänteitä.

- Eikö ole rasvatonta jogurttia?
- Anteeksi. Unohdin ostaa kun kävin kaupassa.
- Hieman tarkkaavaisuutta nainen. Tässä vaiheessa ei kannata vielä ruveta lipsumaan tai vaihdan sut sääntillisempään.

Aino pahoittaa mielensä Mikan sanoista. Miksi aina pitää huomauttaa? Kävisi itse välillä kaupassa tai tekisi listan niin tulisi kaikki mitä tarvitaan.

- No älä nyt. Se oli huumoria. Pieni kevennys.
- Ei aina tarvitsisi kevennellä. Varsinkaan aamu kuudelta.
- Hei. Tuo mulle ruokaa töihin. Tuotko? Jookos?
- Mitä ruokaa? Ettei tule väärää merkkiä.
- Ihan mitä haluat.
- Ei. Nyt sanot.
- No vaikka sitä kuppipaistia. Osaat tehdä sen melkein yhtä hyvin kuin äiti.
- Siinä tapauksessa mun pitäisi alkaa tekemään sitä nyt heti että ehtisi hautua tarpeeksi kauan. Lihat jäävät muuten koviksi.
- Ala sitten tehdä. Mun täytyykin lähteä.
- Entäs kahvi? Leivätkin syömättä.
- Käyn Nesteellä mennessä.

- Eikä meillä ole lihaakaan sitä ruokaa varten.
- Sähän kävit kaupassa eilen. Miksi et ostanut?
- No kun en tiennyt mitä haluat. Pastaa olisi.
- En mä sitä pastaa. Kylmää makaronia. Entinen muija ei mitään muuta tehnytään. Aina kun tulin töistä hellalla odotti klimppistä spagettia. Mä haluan oikeata ruokaa.
- Senkö takia sä siitä erosit? Makaronin?
- En. Se oli tyhmä. Kerrankin sillä oli ripuli. Kun se tuli vessasta se jätti vessan oven auki. Piti kuulemma tuulettaa hajut pois toiletista. Nauta. Arvaa haisiko koko kämpä sen jälkeen paskalle?
- Kai siinäkin jotain hyvää oli?
- Tissit.
- Ja mullako ei ole.
- On. paitsi että sulla ovat myös aivot. Ainakin silloin kun olet tikissä.
- En ymmärrä.
- Eli ei vissiin juuri nyt.
- Miksi sä ilkeilet?
- Älä jaksa. Se oli kevennys. Täytyy mennä. Tuo sitä kup-pipaistia.
- Entäs ne lihat?
- Valtsu aukeaa kohta. Kipaise ja hae. Hyvin kerkeät. Työtön ihminen.
- Jätätkö auton?
- Pääset kai sä nyt kolme kilometriä kävelenkin?
- Pääsen. Totta kai. Ei kai tässä muutakaan tekemistä ole näin aamutuimaan, Aino mietti. Joskus tuntui ettei Mika ajatellut ihan loppuun asti.
- Tuun kaupalle sun kyydissä. Kävelen sitten takaisin.
- Ei se vielä ole auki.
- Sama kai se on siellä odotella kun kävellä mennen tullen.
- Ei tarvitse taas salille lähteä kun liikut heti aamusta. Ota sauvat mukaan.
- Sanonko minne sä voit ne tunkea?

- Mitkä?
- Sauvat.
- No sano.
- Perseeseen.
- Onpa taas kielenkäyttöä neidiltä.
- Se oli huumoria. Pieni kevennys.
- Sanonko mihin voit tuollaiset kevennykset tunkea?
- Ei tarvitse. Varmaankin perseeseen.
- Just. Heippa. Tuo Esseniä.
- Joo. Visseniä kanssa.
- Täh?
- Nothing.
- Puhu suomea kun kerta osaat.
- Ymmärrä englantia vaikket osaisikaan.
- Helvetti.
- Kevennys.